

Halkım Ol

– mehmet-hursi · 13 Şubat 2010

-I-

Düş, yine bir insanın vataniysa
sevgilim, sen halkım ol
ve çıkaralım sığınaklardan
acıyla öpüşen gül esmerliğini, ömrümüzün

kimliksiz bir dil bulalım kendimize
belki döner sürgünden, savrulan bütün sözcükler

buz tutan bir sevinçse bu dünya
hırçın ve gözü kederli bir ufuk
ki bulutlar gibi çekip gidiyorsa zaman, gök boşluğunda
aşktan başka bir sığınak kalmamıştır
ve yangın sürüp duruyordur alnımda

-II-

Upuzun bir sessizliktir dağlarımın öyküsü
ve uçurumlarda parçalanan geyik sesleri
keyifli bir hatıradır avcılara
kül olup savrulan ne varsa ömrümüzde
metal bir uygarlığın barbarlığındandır
yorgun ve yaralı bir çığlıktır suskunluğu
kuşların, nehirlerin, dağların

kanayan bir acıdır dalında ürperen
renkler yitiriyor anlamını
körleşip kararıyor şafak

düşlerim kurşunlanıyor halkımı arıyorum

düşlerim kurşunlanıyor
yurtsuz bir dilin
sözcükleri gibi

M.H
aralık-2009